

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **M. P.**, zastoupena Mgr. Marií Klinerovou, advokátkou se sídlem Praha 1, V Jámě 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, Na Baních 1535, Praha 5 – Zbraslav, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 3. května 2010, číslo KRPS-14607-5/ČJ-2010-0100KR-PK,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 3. května 2010, číslo KRPS-14607-5/ČJ-2010-0100KR-PK, se z r u š u j e a v ě c se v r a c í žalovanému k dalšímu ř

II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7808,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Marie Klinerové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Policie České republiky, ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 3. 5. 2010, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti

rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ve věcech služebního poměru č. 187/2010 ze dne 27. 1. 2010, jímž byla podle § 42 odst. 1 písm. d) a § 42 odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, propuštěna ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro porušení služebního slibu tím, že se dopustila zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odvolací orgán uvedl, že při výkonu služby dne 15. 1. 2005 v době kolem 10.15 hodin v katastru obce Dobříč, okres Praha-západ, žalobkyně společně s dalším policistou, ač byli srozuměni, že jde o fingovanou dopravní nehodu, vyhotovili dokumentaci s protokolem o nehodě v silničním provozu s projednáním. Pachatelům fingované nehody tak žalobkyně umožnila oznámit pojistnou událost a získat pojistné plnění. Obdobně dne 14. 3. 2005 kolem 18.15 hodin v katastru obce Úhonice na silnici III. třídy č. 00521, žalobkyně s dalším policistou, ač byli obeznámeni, že jde o fingovanou dopravní nehodu, zpracovali potřebnou dokumentaci a Protokol o nehodě v silničním provozu s projednáním. Tím umožnili, aby pachatelé inscenované nehody uplatnili nárok na pojistné plnění, které bylo vyplaceno. V obou případech žalobkyně jednala v rozporu se Závazným pokynem policejního prezidenta č. 29/2003, kterým byl upraven postup příslušníků Policie ČR při šetření dopravních nehod. Žalobkyně se tak dopustila jednání, které má znaky trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona a pojistného podvodu podle § 250a odst. 1, 3 trestního zákona, spáchaného ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, kterého se dopustí veřejný činitel, který v úmyslu způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Podkladem pro vydání rozhodnutí byla usnesení státního zástupce OSZ Praha – východ, č. j. SV 19/2008-323 ze dne 16. 12. 2009, resp. č. j. SV 19/2008 ze dne 7. 1. 2010, o zahájení trestního stíhání žalobkyně jako obviněné z trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, spáchaného v jednočinném souběhu s trestným činem pojistného podvodu podle § 250a odst. 1, 3 trestního zákona spáchaným ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně namítla formální nesprávnosti tohoto rozhodnutí, a dále že o jejím odvolání nebylo rozhodnuto do 90 dnů podle ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru. Namítla též jeho nepřezkoumatelnost z důvodu vnitřního rozporu, když odvolací orgán podle výroku její odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, avšak podle odůvodnění provedl několik obsahových změn. Uvedla rovněž, že tvrzením o tom, že se žalobkyně dopustila zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu, byla porušena zásada presumpce neviny, avšak žalovaný se s námitkou proti tomu, uvedenou v odvolání, nijak podstatně nevypořádal, zejména nijak nevyhodnotil skutkové údaje z trestních spisů a nerefletoval rozpory v důkazech. Služební funkcionář se pak nezabýval ani zánikem trestnosti jednoho ze skutků, který je žalobkyni kladen v trestním řízení za vinu, k níž

došlo uplynutím promlčecí lhůty. Žalobkyně dále poukázala na to, že služební funkcionář nerozhodoval v její věci objektivně, neboť případy jejích mužských kolegů posuzoval méně přísně, když je „pouze“ zprostil služby. Dále žalobkyně namítala, že při rozhodování o jejím propuštění bylo zcela opomenuto její dosavadní působení u policie, kdy každoročně dostávala několik odměn a často byla dávána za příklad spolehlivého a výkonného policisty. V odvolání dala namítla, že v prvostupňovém rozhodnutí není

v rozporu s ust. § 181 odst. 6 zákona o služebním poměru uvedeno, ke kterému služebnímu funkcionáři se odvolání podává, resp. kdo je ve věci odvolacím orgánem. Poukázala též na to, že v případě jejího odvolání byl potlačen jeho devolutivní účinek, neboť o odvolání rozhodl tentýž orgán, který rozhodoval v I. stupni, což vyplývá z toho, že odvolacím orgánem proti rozhodnutím náměstka ředitele krajského ředitelství je ředitel, avšak toho je právě náměstek oprávněn zastupovat. V další námitce žalobkyně uvedla, že o jejím propuštění bylo rozhodnuto po uplynutí jednorocní prekluzivní lhůty podle ust. § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru, když k údajně fingovaným dopravním nehodám došlo v 1. čtvrtletí roku 2005. Se všemi těmito námitkami se odvolací orgán vypořádal nedostatečně či nesprávně. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se především zaměřil na žalobní námitku týkající se uplynutí prekluzivní lhůty pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru.

Žalobkyně v této věci uvedla, že ve smyslu ust. § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů musí být rozhodnutí o propuštění z důvodů uvedeného v odstavci 1 písm. d) tohoto ustanovení příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl. Tato její odvolací námitka nebyla odvolacím orgánem řádně vypořádána. Jednorocní prekluzivní objektivní lhůta, tedy lhůta mající propadný charakter, se počítá ode dne, kdy byly zpracovány dopravní nehody, údajně fingované, (tedy v prvním čtvrtletí roku 2005), které byly bezprostředním důvodem jejího propuštění. K jednání, které služební funkcionář vyhodnotil jako porušení služebního slibu tím, že se měla dopustit zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) citovaného zákona, tedy došlo před lhůtou, kterou služební zákon explicitně uvádí jako propadnou. Žalobkyně uvedla, že tuto skutečnost je správný (odvolací) orgán povinen zohlednit z moci úřední, neboť se jedná o zjevnou nezákonnost, jejíž náprava nezávisí na námitkách odvolatele. Současně poukázala na dřívější rozhodnutí stejného služebního funkcionáře, které vycházelo z toho, že objektivní lhůta počítá ode dne, kdy byly zpracovány dopravní nehody. Odvolací orgán k tomuto uvedl, že dostatečné věrohodné a určité informace o skutkových okolnostech jednání se služební funkcionář dozvěděl a získal na základě doručení usnesení státního zástupce OSZ Praha východ dne 21. 1. 2010. Dále odvolací orgán vyjádřil názor, že nelze připustit námitku prekluze lhůty z důvodů, že zákonodárce při projednávání a následně schválení nového zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů neměl v úmyslu, aby skutky, které byly zjištěny po uplynutí jednoho roku, zůstaly bez přijetí příslušného opatření. Ve skutečnosti důvod propuštění ze služebního poměru vznikl dle stávajícího názoru dnem doručení usnesení. Takové zamítnutí námitky žalobkyně považovala za ryze účelové a jako takové je odmítala. Zároveň poukázala na to, že v odvolání popsané a namítané skutečnosti nemohla v řízení uplatnit dříve, neboť doručení rozhodnutí o propuštění, proti němuž její odvolání směřovalo, bylo prvním úkonem v řízení o propuštění.

Městský soud v Praze shledal tuto námitku důvodnou.

Z obsahu napadeného rozhodnutí je nesporné, že žalobkyně byla ze služebního poměru policisty Policie České republiky propuštěna podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění platném do 31. 3. 2012.

Podle citované normy příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Podle ust. § 42 odst. 4 tohoto zákona rozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) až d) a písm. f) a odstavci 3 písm. c) musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesporné, že oním zavrženíhodným jednáním, které mělo znaky trestného činu a bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, byla podle názoru žalovaného jednání žalobkyně, ke kterým došlo dne 15. 1. 2005 a dne 14. 3. 2005 a jež spočívala ve vyhotovení dokumentace s protokolem o nehodách v silničním provozu, ačkoliv žalobkyně věděla, že jde o nehody fingované.

Jestliže právě a pouze tato jednání byla důvodem propuštění žalobkyně, pak ustanovení § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru neumožňuje jiný výklad, než že rozhodnutí o propuštění jí muselo být doručeno nejpozději do jednoho roku od okamžiku, kdy se těchto jednání měla dopustit.

Jak je však z obsahu správního spisu zřejmé, o propuštění žalobkyně ze služebního poměru rozhodl náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje pro VS rozhodnutím až ze dne 27. 1. 2010, jež žalobkyně převzala dne 28. 1. 2010. Je tedy nesporné, že rozhodnutí bylo žalobkyně doručeno až pět let poté, kdy došlo k jednání, které bylo důvodem pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru. Nezbylo tedy než konstatovat, že již rozhodnutí v I. stupni bylo vydáno dávno po uplynutí prekluzivní stanovené v ust. § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru, a že je z tohoto důvodu nezákonné.

Jestliže žalovaný na tuto podstatnou vadu rozhodnutí I. stupně nijak nereagoval a toto rozhodnutí svým rozhodnutím potvrdil, zatížil je stejnou vadou. Soud proto nutně dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť při jeho vydání nebyla respektována skutečnost marného uplynutí lhůty, ve které bylo přípustné o propuštění žalobkyně rozhodnout. Městský soud v Praze tedy napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení, v němž žalovaný rozhodnutí vydané služebním funkcionářem v I. stupni zruší a řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru zastaví.

Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadené rozhodnutí pro jeho podstatnou vadu, kterou nebude možno v dalším řízení nijak odstranit, dospěl k závěru, že by bylo nadbytečné zabývat se dalšími žalobními body, neboť právě s ohledem na konstatovanou prekluzi by to nemělo žádný vliv na závěr o zrušení napadeného rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátce za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 7808,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Marie Klinerové, advokátky.

Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. srpna 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová